

Beskyldningene til- bakevises kraftig

*En rekke av aktoratets vitner fremført i
Langeland—Bergsvik-saken*

Vitneforklaringen i saken mot major Langeland og Arne Bergsvik fortsatte i går.

Det første punkt som ble behandlet var Bergsviks omtale av sorenskriver Harbek, og om dette forklarte Bergsvik at han mente sorenskriver Harbek hadde gått lengre i sitt samarbeid med tyskerne enn plikten som embetsmann tilsa.

Sorenskriver Harbek sa som vitne at han syntes de to tiltalte beskyldninger var åpenbart grunnløse.

I boken «Dømmer ikke» skriver Langeland om sorenskriver Meyer at han «var med på å iføre det norske politi de forhatte nazistiske grønne uniformer». Om rundskriv av 30. okt. 1940 med oppgaver over polititjenestemenn skriver Langeland at det senere gjorde nytte som grunnlag for Gestapos og statspolitiets rømlingsaksjoner arrestasjoner o. l. Da statsadvokaten spurte om disse oppgavene faktisk førte til noen aksjon og arrestasjon svarte Langeland at det kjente han ikke til. Et poeng ved boken «Dømmer ikke» er å vise at når selv folk som Meyer, som var så sterkt engasjert i det illegale arbeid, kunne gå så langt i det frivillige samarbeid med tyskerne, måtte det virke høyst vill-ledende på alle andre.

Sorenskriver Meyer forklarte som vitne at han hadde vegret seg for å overta stillingen som ekspedisjonssjef i Politidepartementet. Det var en meget utsatt post. Men han tok ikke en slik stilling uten for å kunne være folk til hjelp.

Om rundskrivet med forbud mot kongepropaganda sa Meyer at initiativet opprinnelig kom fra tyskerne og Jonas Lie. Meyer hadde foreslått tre forskjellige alternativer til det tyske konsept.

De to første var så radikale at Lie ikke ville gå med på det. Han gikk imidlertid likevel med på å sende rundskrivet ut etter det tredje forslag, i en form som alle måtte forstå at det var en referert bestemmelse som ikke var tatt av departementet. Om rundskrivet angående kapper til reservepolitiet, sa Meyer at det var en nødhjelp til reservepolitiet og hadde absolutt ikke noe å gjøre med de senere grønne uniformer. Kappene til reservepolitiet kom fra det norske militære lager på Akershus festning. Rundskrivet om oppgaven over polititjenestemenn hadde hel-

ler ikke noe med Jonas Lie og Politidepartementet å gjøre. Så vitnet visste hadde rundskrivet aldri ført til de konsekvenser som Langeland antyder i sin bok.

Langeland hadde ikke noe å tilføye til Meyers forklaring om dette.

Sorenskriver Trygve Iversen som i 1940 var adjutant hos Welhaven, sa i sin vitneforklaring at Welhaven hadde ivaretatt de norske interesser så godt det overhodet lot seg gjøre da tyskerne kom.

Politiinspektør Vogt gikk i sin vitneforklaring kraftig imot den uttrykksform som Langeland har brukt, og politiinspektør Bryhn sa at Welhaven ubetinget behersket situasjonen og hadde hele politiets tillit og anerkjennelse for sin oppreden overfor tyskerne i april-dagene.

Til slutt behandlet retten Langelands omtale av høyesterettsdommer Nygaard. Langeland skriver at det å beordre en mann til å overta et straffbart embete vel også må antas objektivt sett å være en straffbar handling. Det siktes her til politifullmektig Gunnar Waaler som ble ansatt som statsadvokat.

Høyesterettsdommer Nygaard sa

beordring og hadde bedt vitnet sette opp et konsept om det. Det ble gjort av daværende sekretær Zimmer og vitnet brakte det inn til Riisnæs. Riisnæs foretok en fordring i selve konseptets tittel og er dette endrede konsept som tatt inn i Langelands bok. Unehørligheten fortsetter i dag.